

“No sempre he d'actuar”

Josep M. Flotats, director del Teatre Poliorama, ha decidit arriscar-se amb *Una visita inoportuna*, de Copi, un autor amb el qual, segons assegura, connecta molt bé.

Senyor Flotats, ¿per què Copi i per què *Una visita inoportuna*?

—Gairebé sempre, amb totes les programacions que faig, el que em decideix és la qualitat de l'obra, segons el meu gust o criteri, totalment subjectius... En aquest cas, Copi, que vaig conèixer a París, m'ha interessat de sempre molt; sóc molt sensible al seu univers, als seus còmics també, al seu sentit de l'absurd. D'altra banda, jo volia una obra contemporània —no n'hi ha gaires al repertori mundial— i a més, aquesta de Copi m'agradava molt i era la seva obra pòstuma. I a més, aquí Copi s'havia fet molt poc.

—¿Quins són els seus projectes immediats, d'ara, després de les representacions d'*El Misanthrop* i *Lorenzaccio* a Roma i París?

—Per un any he decidit no treballar com tres persones i ara només faig de director de companyia, que ho trobo més sensat després de cinc anys. Ara m'ocupo del teatre, i fent la programació, llegint, preparant i fent *casting*; escollint obres, autors, directors, actors, decoradors, i preparant programacions futures.

—¿Li sembla que el teatre Poliorama ha acusat l'absència de Flotats a l'escenari i a la direcció de les seves representacions?

—No, jo crec que no. El teatre no és una història d'un home, mai, enllloc, en cap país. Pot ser un impulsor, pots tenir més o menys una certa capacitat de convocatòria i està molt bé si s'utilitza de la manera més intel·ligent possible. Però ningú és indispensable i el que pots fer és donar un cert

DOMÈNEC UMBERTI

“El teatre no és mai una història d'un home”

esperit i un cert concepte d'aquest teatre, i és el que he volgut donar al Poliorama amb la nostra companyia. I a més, jo crec que la meva feina consisteix també a bellugar-me; he d'anar fora, com he anat a l'estranger, he d'anar per Catalunya, he de dirigir, no forçosament actuar. M'he de diversificar, i això, en una companyia que es va engran-

dint, és molt important.

—¿I això es pot fer, sense posar en risc la fidelitat del públic del Poliorama?

—Sense posar en risc la fidelitat del públic, perquè em sembla que els donem un producte que els agrada; els estem ensenyant un teatre que ens van dient que sí que els agrada. Passem d'una cosa molt clàssica a una cosa molt

contemporània i crec que aquesta diversitat és la bona.

—Per acabar, digui'ns, ara que ve de l'estranger, vostè, que té una relació natural amb el món teatral estranger, ¿què opina de projectes com el del Teatre d'Europa o la Unió de Teatres Europeus?, ¿cal institucionalitzar l'intercanvi teatral?

—Els intercanvis es poden fer a nivell de dones i homes de teatre. Les fronteres, sobretot entre la gent de teatre, fa molts anys que estan abolides. Hi ha un projecte a França, que és el famós projecte del Teatre d'Europa, que es va fer amb Strehler, ¿no? Molt bé. Ara continua amb una mena de grans institucions de cada país que es reuneixen per fer intercanvi. Molt bé, ¿per què no? Jo penso, penso..., que comença a ser una màquina tan grossa i alhora tan poderosa que tinc por que això comenci a ésser més aviat una multinacional del teatre, en comptes de ser una recerca i una creació teatral com ha de ser el teatre.

Ahora penso que és important que existeixi el gran teatre de repertori i les grans companyies estables. Està molt bé que hi siguin i així es demostra que és la base de la continuïtat cultural i teatral d'un país. Que siguin uns teatres institucionals que fan el que se'n diu repertori, això és també molt important que existeixi.

Jo crec que el que s'ha de fer i provocar és realment el màxim de lliure circulació d'idees i d'espectacles. ¿Com? Doncs de la millor manera possible i, naturalment, amb el menys cost possible.

Blanca Lucas